

1

Het huis in het bos

Het bord op het hek leek net een uitnodiging.

VERBODEN TOEGANG

NIET BETREDEN

GEVAAR

VOOR ONBEVOEGDEN

Niet iedereen zou het als een uitnodiging opvatten. Er waren vast mensen die bij het zien van VERBODEN TOEGANG rechtsomkeert zouden maken. Zelfs mensen die het NIET BETREDEN negeren zijn waarschijnlijk bang voor GEVAAR. En dan heb je natuurlijk mensen die bij het lezen van VOOR ONBEVOEGDEN denken dat iemand dat bord speciaal voor hen geschreven heeft.

Maar zo'n soort meisje ben ik niet.

Dus had ik mijn voet al op het hoge hekwerk gezet om te onderzoeken wat er zo belangrijk was dat de schrijvers van het bord niet wilden dat iemand het zag.

Het bos van reusachtige mammoetbomen achter het hek zag er donker en woest uit, en het leek alsof er in geen miljoen jaar iemand was geweest. Ik had het gevoel dat er ieder moment een verloren dinosaurus tevoorschijn kon komen denderen die met zijn enorme lijf de reuzenbomen tegen de grond zou beuken en alle planten onder zijn megapoten zou pletten.

Dat deed me denken aan een zelfstandig naamwoord op de woord-per-dagkalender van mijn stiefmoeder Leya: OER-TIJD.

Dat betekent de geschiedenis van de tijd voordat mensen dingen opschreven die bewaard zijn gebleven.

De kalender is van drie jaar geleden. Mijn vader, Trent, heeft hem ergens uit een vuilcontainer geplukt, maar dat vond Leya niet erg. Het interesseert haar niet welke dag het is, maar ze leert graag nieuwe woorden, zei ze tegen hem.

Ik hees mezelf op het hek en wilde net aan de andere kant naar beneden klimmen toen ik in het veld dat ik net had overgestoken de kabouter aan zag komen ploeteren.

‘Dagmar!’ jammerde de kabouter. ‘Wacht op mij!’

Ik kwam zo hard op de grond neer dat mijn voeten er pijn van deden, en ik wreef over de rode strepen die het hekwerk op mijn handpalmen had achtergelaten.

De kabouter had een dikke snotkorst op zijn bovenlip. Hij bleef stilstaan en staaarde naar het bord. ‘Daar mag je niet in,’ zei hij, toen hij eindelijk klaar was met lezen.

De kabouter, beter bekend als mijn halfbroertje van vijf, Santi, is precies zo iemand voor wie het bord bestemd was.

‘Ga naar huis, Santi,’ zei ik tegen hem.

‘Oké,’ zei hij. ‘Ik zal wel zeggen waar je bent.’

‘Je mag níét zeggen waar ik ben. Zeg maar gewoon dat je me niet kon vinden.’

‘Maar ik heb je wel gevonden,’ zei hij, zijn ogen zo rond als flessendoppen.

Welkom in mijn wereld.

Ik draaide me om naar het bos. ‘Tot straks, manneke.’

‘WACHT!’ brulde hij.

Ik bleef staan. Hij kon maar beter een heel goede reden hebben om zo te blijven zeuren, dacht ik bij mezelf.

‘Ik weet niet hoe ik terug moet.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg ik.

Ik weet niet waarom ik het vroeg, want ik wist het antwoord al. Santi is zo iemand die de weg naar de wc nog niet kan vinden zonder GPS.

Hij knikte.

‘Wacht dan maar hier,’ zei ik.

‘Ik ben bang.’

‘Waarvoor?’

Hij keek om zich heen om te zien waar hij precies bang voor moest zijn.

‘Koeien?’ zei hij, omdat er een hek om het veld stond en er een paar oude, opgedroogde koeienvlaaien lagen. Tenminste, ik dácht dat het koeienvlaaien waren.

‘We hebben geen enkele koe gezien sinds we hier zijn!’ zei ik.

‘Ze verstoppem zich vast en wachten tot ik alleen ben,’ zei hij. Hij klonk alsof hij het zelf begon te geloven. ‘Misschien slaan ze wel op hol.’

Ik zuchtte. ‘Als je zo bang bent voor koeien ga je maar met mij mee.’

‘Daar ben ik banger voor.’

Dit begon vermoeiend te worden. Waarom lette Leya nooit op hem? Hoe dan ook, hij hoefde zich nergens druk om te maken.

‘Ga dan naar huis, Santi,’ zei ik terwijl ik me weer omdraaide, klaar om de mysteries van het oerbos te ontrafelen. ‘Er gebeurt je niets.’

Terwijl ik tussen de varens stapte die tot aan mijn middel reikten en mijn hoofd in mijn nek legde om op te kijken naar de mammoetbomen, hoorde ik achter me gejammer, gevolgd door een graafgeluid en een kreet van ellende. Met mijn handen in mijn zij draaide ik me voor de derde keer om en zag ik Santi klem zitten onder het hekwerk.

Goed, ik moest lachen, maar ik was ergens ook onder de indruk. Ik had niet gedacht dat het ventje dit in zich had.

‘Kom,’ zei ik en ik trok de onderkant van het hekwerk omhoog zodat hij zich eronderdoor kon wurmen. Toen hij opstond was heel zijn voorkant vies.

‘Hier krijgen we problemen mee,’ zei hij terwijl hij achter me aan het bos in liep.

Er was geen pad, dus probeerde ik in gedachten plaatjes te schieten van de dingen die we onderweg zagen. Op onderzoek uitgaan is pas leuk als je de weg terug weet te vinden. Dat zegt Trent altijd als we op zoek zijn naar speuralia. Zo noemt Trent bruikbare troep, en we moeten soms op heel vreemde plekken zoeken om die te vinden: opgedoekte fabrieken; verlaten industrieterreinen en vervallen gebouwen. Hij noemt het geen stelen maar recyclen, omdat hij nooit iets zou meenemen wat iemand anders nog nodig zou kunnen

hebben. Maar mensen verspillen nu eenmaal heel veel, dus waarom die spullen niet gebruiken?

Als het goed spul is, zoals planken of gipsplaat of ijzerdraad of spijkers, dan gebruikt hij het voor zijn klusbedrijf. Als het vreemd spul is, zoals oude motors of kapotte elektrische apparaten of oud ijzer, dan geeft hij dat aan Leya voor haar kunstwerken.

Ik ben op veel verschillende plekken geweest met Trent, van watertorens tot riolen, maar nog nooit in een echt bos. Soms wandelen we wel eens door de heuvels achter Oakland, waar het best bossig is, maar daar heb ik nooit het gevoel dat ik misschien een dinosaurus tegenkom. Dat effect wordt tenietgedaan door de oude matrassen en bierblikjes die er liggen.

‘Ik heb honger,’ zei Santi voordat we ook maar honderd meter hadden gelopen.

‘Dan had je thuis moeten blijven. Daar hebben we eten,’ zei ik.

‘Ik moet ook plassen,’ zei hij.

‘Er staan hier overal bomen. Zoek er maar een uit. Ik zal niet kijken.’

Hij liep gewoon door. Waarschijnlijk probeerde hij iets anders te verzinnen om over te klagen.

Toen kwamen we opeens bij een pad. Het liep van links naar rechts, parallel aan het hek, dus ik moest even nadenken of ik het wel wilde volgen. Ik was geneigd om het over te steken en dieper het bos in te lopen, maar het pad zou ons waarschijnlijk leiden naar datgene wat **VERBODEN VOOR ONBEVOEGDEN** was.

En misschien stuitte ik wel op een goede speuralia-vindplaats voor Trent.

We gingen naar links.

We hadden nog geen tien meter afgelegd toen er twee dingen gebeurden: ik voelde iets trekken aan mijn enkel terwijl ik achter me Santi hoorde struikelen en op de grond vallen. Ik draaide me om om hem overeind te helpen. Op dat moment barstte de aarde open en vloog een groot stuk bosgrond de lucht in.

Als ik me niet had omgedraaid, had ik er precies middenin gestaan.

Santi en ik konden geen van beiden iets zinnigs uitbrengen over wat er gebeurde, maar hij was de eerste die iets zei.

‘Dagmar,’ fluisterde hij. ‘Dit is niet goed.’

Mijn hart ging tekeer als een verfmixer. Hoog in de lucht hing een net met bladeren en dennennaalden en dennenappels en een grote lap aarde waar ik net nog op had gestaan. Het net van dik touw bungelde krakend onder aan een lange kabel die tot in de boomtoppen reikte.

Het was duidelijk een val om onbevoegden mee te vangen.

Maar het GEVAAR hadden we ontweken.

Ik trok Santi omhoog. Nu pas zag ik wat ik aan mijn enkel had gevoeld: het was een touwtje, een stuk struikeldraad waarmee de val geactiveerd was. Als ik dus goed oppaste waar ik liep, zouden we niet nog een keer in een val lopen.

Tenzij er natuurlijk nog andere soorten vallen waren.

‘Kom op,’ zei ik tegen hem. ‘We gaan verder.’

‘Ik wil niet!’ riep hij. De tranen biggelden over zijn gezicht.

‘Wil je niet leren moedig te zijn?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Dan ga je maar terug, of je wacht hier.’

Ik liep verder het pad af, maar ik keek goed uit dat ik niet

in nog een hinderlaag liep. Ik wist dat Santi achter me aan zou komen zodra ik uit het zicht verdwenen was. Toen ik een stukje verder was vergat ik hem op slag, want daar, verderop tussen de bomen, zag ik iets glimmen als een goudschat.

Ik holde verder totdat ik een enorm gebouw zag van glas en staal. Het zag eruit als een verfrommelde prop aluminiumfolie. Of nee, meer als aluminium-origami. Er was geen rechte lijn te bekennen en de lichtgroene ramen weerspiegelden het bos eromheen, zodat ik ook niet naar binnen kon kijken. Ik kon niet eens zien of er wel een voordeur was. Het stond daar zo vreemd in dat bos dat het net een vliegende schotel leek die gerepareerd moest worden.

Maar toen begon er een stel honden te blaffen, en daar was niets buitenaards aan: ze klonken precies als die gemene ouwe beesten die vaak de wacht hielden bij speuralia-vindplaatsen.

Ik had ze nauwelijks gehoord of de honden, die zo groot als pony's bleken, schoten achter het gebouw vandaan naar de rand van de open plek toe. Blaffend en kwijlend snuffelden ze in de lucht. Toen vlogen ze recht op me af.

'Wegwezen, Santi!' gilde ik terwijl ik me omdraaide en wegrende.

Maar Santi liep helemaal niet achter me. Misschien was hij toch de verstandigste van ons tweeën geweest.

Ik racete het pad af en wenste vurig dat ik dat wat sneller en eleganter kon. Vroeger kon ik geweldig rennen, maar ik ben het laatste jaar zo hard gegroeid dat mijn botten er soms pijn van doen en ik meer op een giraf op rolschaatsen lijk als ik ren. Dat zei mijn gymlerares tenminste een keer toen ze dacht dat ik haar niet kon horen.

Toen ik een bocht om vloog, walste ik bijna over de kabouter heen. Hij zat daar in kleermakerszit midden op het pad, alsof hij zat te mediteren. Ik verloor kostbare tijd doordat ik helemaal moest stoppen en hem omhoog moest hijsen.

‘Rennen, Santi!’ schreeuwde ik. ‘Hoor je die honden niet?’

We spurten van het pad af naar het hek in de verte toe. Helaas was hij met zijn korte beentjes nog langzamer dan ik.

De honden begonnen ons in te halen. Hun gegrom leek rechtstreeks uit hun lege, hongerige magen te komen.

Ineens hoorde ik een geluid dat ik het beste kan omschrijven als een misgegooid bowlingbal die wiebelend over de baan rolde. Toen ik opkeek zag ik een dik stuk boomstam naar ons toe rollen. Ik had geen idee wie van ons tweeën deze val had geactiveerd, maar als we niet maakten dat we wegkwamen, werden we vast als een paar kegels omver gemaaid.

Ik had geen tijd om na te denken. Ik nam een sprong. Terwijl de stam onder me door rolde, schaaftde mijn schoen erlangs, en ik viel plat op mijn buik op de grond.

‘Springen, Santi!’ riep ik. Ik hoopte maar dat hij genoeg veerkracht in die mollige beentjes had om er ook overheen te komen.

Half zittend draaide ik me om: Santi was niet door de boomstam verpletterd, maar hij was er ook niet echt overheen gesprongen. Hij rende op de rollende boomstam als een houthakker die zijn evenwicht probeert te bewaren. Als hij achteroverviel, was hij zo plat als een pannenkoek.

‘Laat je vóórover vallen!’ schreeuwde ik.

Dat deed hij, ook met zijn buik plat op de grond. De boomstam denderde verder in de richting van de honden, die zich prompt omdraaiden en ervandoor gingen.

Ik krabbelde overeind, waarna ik Santi ook omhoogtrok. Rennen op de onverharde ondergrond was een stuk lastiger, dus glibberden en struikelden we verder over bemoste rotsen en rottend hout. Volgens mij slikte ik ook nog een mug door.

‘Het is allemaal jouw schuld!’ riep hij ondertussen al hijgend. ‘Het stond op dat bord!’

Ik gaf geen antwoord, maar concentreerde me op het rennen, op waar ik mijn voeten neerzette.

Net toen het hek in zicht kwam, begon het geblaf weer.

Het kwam steeds dichterbij toen ik ook een stem hoorde: ‘Pak ze! Laat ze niet weggkomen!’

Nou, we zouden wel maken dat we wegkwamen. Of ons leven ervan afhing.

Dit deel van het hek was half ingegraven, dus kon de kabouter er niet onderdoor. Voordat hij een reden kon verzinnen om bang te worden, pakte ik hem onder zijn armen en wist ik hem, half tillend en half gooierend, als een zoutzak over het hek te draperen. Daarna klom ik erop. Bovenaan klemde ik mijn voeten in het gaaswerk om hem over de rand te helpen.

Op het moment dat we de grond raakten, schoten de twee hellehonden uit het struikgewas, recht op ons af. Ze haptten naar ons alsof het hongerige krokodillen waren.

‘Kom, Santi!’ zei ik smekend.

We renden gebukt naar de dichtstbijzijnde struik, waar we ons achter lieten neervallen.

Toen hoorden we de stem weer.

‘Zit!’ zei de stem.

Ik gluurde om de struik heen. De twee honden dropen af en gingen naast een jongen zitten met donker haar en een

boos gezicht. Hij was kleiner dan ik maar wel van mijn leeftijd, en als ik jongens leuk zou vinden, zou hij best wat hebben. Maar ik vind jongens niet leuk. Mijn vriendinnen op school zouden vast zeggen dat hij leek op een of andere filmster die ik niet kende, maar het enige wat mij opviel, waren zijn boze blik en zijn keurig gekamde haar.

Hij liep naar het hek toe om erdoorheen te gluren, om te kijken of hij iemand zag. Ik dook weg. Met mijn vinger tegen mijn lippen probeerde ik Santi duidelijk te maken dat hij stil moest zijn en ons niet moest verraden door iets geweldigs te roepen als: 'Ik heb in mijn broek geplast!'

Zo bleven we een hele tijd gehurkt achter die struik zitten. Het duurde zó lang dat ik op een gegeven moment bang was dat de jongen over het hek was geklommen of het ergens had opengemaakt voor die bakbeesten van hem. We hoorden ze niet naar ons toe komen, maar we hoorden ze ook niet weggaan. Uiteindelijk raapte ik mijn moed bij elkaar om te kijken.

Ze waren weg.